

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wbudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizšcžećni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Prěnja njedžela po tsjoch kralach.

1. Móš. 28, 10—17.

„Bóh daj tebi Abrahamowe požohnowanje!“ Š tymle pschecžom Išaak šwojeho šyna Jakuba, psched bratrowej šurowosčzu čžekazeho, wot šebje pušcžzi k dalokim pschuwušnjm. Šak a pod kotrymi wobštejnoscžemi Bóh Išaakowu proštwu wušlyšcha, widžimy š džěńšnišcžeho tekšta.

Jakub dyrbi čžekacž. Wón dže š Bersaby a čžehnje do Šarana. Pschewodžmy jeho kruč pučža psches hole pušcžiny. My pošnawamy, šak wobčžěne je ša njeho, kiž bč droškarštwu njekšwědomny, tole pučžowanje psches njekšwědomny, hčžez ani pučžnikow njebč; šak pošna starosčže a tyschnosčže je jeho wutroba pschi pohladže do čžěmneho pschichoda, šak š roštacžom napjelnjena pschi špominanju na šandženosčž! Myšle na šedma minjene podawišny jeho dušchu wobtnježa. Šišcžez klinczi jemu we wušchomaj macžerine napominanje k čžekanju, nanowe pučžne požohnowanje, ale tež bratrowe wječenske hroženje. Š psche wšcho to šlyšchi wón kšostanski hłóš šwojeho šwědomja. Wóšny pak dyrbi pruha Wóžeje hnady, kotraž tajke roštacžez nad hrčchom k našchemu šbožu we wutrobach šbudžuje, Jakubowu štruchłotu šašo wožiwicž. Ša šwojim pučžu, kotryž jeho najprjedy k poškozny psches Šanaanški kraj wjedže, čžze wón pod hólým njebjom nozowacž, dokelž bč šlonzo hižom šakhadžalo. Šamjeń jemu ša hłowak šluži. Wón wušnje a jemu šo džije: Šěbl šteji na šemi, kotryž se šwojim šonžom hacz do njebjes došaha, a Wóži jandželjo

po nim horje a dele kšodža. Šěbl šjednocža wyschšchu a nižšchu měštnosčž, šak šo móžesz wot jeneje k drugej dońcž. Šěbl, kotryž Šakub wo šnje widži, wježe njebjó se šemju. Šdalene je njebjó wot šemje; ale šonle šon šarucža nam, šak Šakubej, tu wěštosčž, šo njekštej žyle wot šo džělenej. Duž šo teho trošchtujemy, šo móžemy do njebjó pschincž. Dale w tym šonje widžimy, šo Wóži jandželjo po rěblu horje a dele kšodža. Šo Šebr. 1, 14 šu jandželjo šlužobni dušhojo, pošłani na šlužbu tnych šamnych dla, kiž budža šbožnosčž herbowacž. Šandželjo kšodža po rěblu horje a dele. Šo pošafuje na wobštajny wobšhad, wobštejazy njes nami čžłowjekami, kiž budžemy šbožnosčž herbowacž, a njes Wóhom, kotryž čžze nam ju dacž. „Ša čže nočžu wopusčžez, ani nihdy čže škomdžicž“, je Wóh prajil; tole šłowo placzi tež w nastupanju našcžez šbožnosčžez. Šětko pak njeje žane druge mjeno čžłowjekam date, w kotrymž mohli šbožni byč, hacz mjeno Šesom Škřyšta. Duž je tež jeno Šesuf Škřyštuš, w kotrymž ma šamne šjednocženje šwój trajazy wobštatł. Šo nam wón šam praji, hčž rjeknje: „Wot nětk (hčž šym pschishčol) budžecžez widžicž njebjó wotewřene a Wóžich jandželow horje a dele pschithadžecž na čžłowšcžeho šyna“ (Šana 1, 51).

Šon šnjes štejesche horkach na rěblu a džesche: „Ša šym šon šnjes, Abrahama, šwojeho wóžza, Wóh, a Ššaaka Wóh.“ Wóh wóšewja šo Šakubej najprjedy jako šnjes, kotryž je móžny, po šakim šwoje šlubjenje dopjelnicž móže; potom jako Wóh, kotryž je miłosčžiwny, po šakim šwoje šlubjenje dopjelnicž čžze; a to jako Wóh

Abrahama a Izaaka, Jakuboweju wótzow, kotrymajž bě wón kóždy čaš swěrný Bóh był, a kotrejuž běšče s hnady noscherjow šlubjenja sczinił. Nětko wón noweho noscherja šlubjenjow trjeba a postaja k temu Jakuba, hdyž praji: „Kraj, na kotrymž ležiš, chzu tebi a twojemu šymjenju dacž.“ Dale: „Twoje šymjo budže jako proch na semi; a roššchěriš šo k wječoru, k ranju, k polnozy a k połdnju.“ Skóncznje: „We tebi a w twojim šymjenju budža požohnowane wšhitke narody na semi.“ Tu mamy jašo tamne z kručji Abrahamoweho požohnowanja: kraj šlubjenja, lud šlubjenja a jako jadro šlubjenja: pschichodne sbože Messiaša. — Tebi chzu kraj dacž, twoje šymjo budže jako proch, we twojim šymjenju budža požohnowane wšhitke narody na semi — praji tón Knjes. Tak čžini wón Jakuba ja noscherja šlubjenja. Hdyž pak Boh dawa, dha wón bohacze dawa, haj, wón tež pschezo hišče tak rjez pschidawa. Tehodla wón nětko k tak požohnowanemu Jakubej praji: „A hlej, ja šym s tobu a chzu cze swarnowacž, hdžež počehnjesch; a chzu tebje jašo pschijescž do teho kraja. Pschetož ja tebje nochzu wopušcžicž, hacž wšhitko šym čžinił, ščtož šym tebi rěcžal.“

Hdyž nětk Jakub se šwojeho spanja wozucži, džesch wón: „Woprawdže tón Knjes je na tym měscze, a ja njewjedžich.“ Derje wjedžišče Jakub wo šjewjenjach Božich w domje šwojeho nana Izaaka a snajesch te šwjate městna, hdžež šo wón modlesche a woprowasche; wón je tež wo Božich šjewjenjach w domje šwojeho džěda Abrahama a wo šjewjenjach, prawótzomaj Hadamej a Noachej šo dostatyč, wjedžil. Duž našta w nim myšl, šo šo Bóh se šwojimi šjewjenjami na městnosč bydlenja a woprowanja šwojich wuswolonych wobmjesuje. Nětko pak šo jemu, runjež daloko wot bydla šwojeho nana nozowasche, Bože šjewjenje dosta, ščtož jeho wučesch, šo je Bóh wšchewošchudžomny. Brjedy wón to njewjedžišče. My njebychmy to tež wjedželi, njebudžišče nam to Bóh we šwojim šlowje šjewil (Psalms 139, 7—10).

W 27. ščtucžy 25. stawa šo Jakub šprawy muž mjenuje, kotryž w hětach wošta; dale wěmy, šo bě wón wot šwojeje maczerje wošebje lubowany. Kajka štyšnota jeho wječor psched šonom jimasche, jako šo šdaleny wot nanowych hětow, šdaleny wot maczerneje lubosče, wobdaty wot torhazeje swěriny k spanju lehny! Kajku radošč blyšchimy pak nětko s jeho šlowow: „Woprawdže tón Knjes je na tym měscze!“ Wěscze pjelnjachu město bojoscze tajke myšle jeho wutrobu, kajkež Dawit w 4. ščtucžy 23. psalma wurjekuje: „Hacž ja runje khodžu w cžěmny m dole, njeboju šo žaneho nješboža; pschetož ty šy pschi mni, twój prut a twój kij trošchtujetaj mje.“ Radošč, njebojašnosč a trošcht po tajkim nowe pošnacze wo Božej wšchewošchudžomnosč do Jakuboweje wutroby wulitwasche. A tola wo nim rěka: „Wón bojesche šo a džesch: Kaj šwjate je to město! Tu ničžo druge njeje, hacž Boži dom, a tu šu njebjeske wrota.“ Grěšni cžłowjetojo šmy my wšchitzy, wulzy hrěšchizy psched šwjatym Bohom. Šzamo najhrubšich cžłowjekow wěšta hrosa nadpadnje, hdyž do Božeho domu šastupja. Čžim žiwišcho blisłosč šwjateho Boha šacžuwamy, čžim bóle tale hrosa do bojoscze pschekhadža. Jakubej bě šo šjewjenje dostało wo wšchewošchudžomnosč šwjateho Boha, a tole šjewjenje dyrbjesche w nim šacžucze bojoscze šbudžicž. To pak njeje bojoscž psched njehodu na pschedšejazy m pučžowanju,

ale je tamne šwjate šacžucze, kotrež naš, tež hdyž šmy šami a njewobkědžbowani, s Josefom wuwolacž wucži: „Kaj mohł ja tajku wulku šlosč čžinicž a pschecžiwu Bohu šhrěšchicž?“

F.

Po nowym lěcze.

Nětk wutroby k njebjesam, ruzy na pľuh,
Bóh lěto je nowil, dny hnadowne du;
D nješchischich šakincžecž we dušchi šaš:
Našch mišchtr je tudy a woła nětk naš? —

My jeho šmy hwěšdu jow wohladali,
Kž k njemu nam jašni pučž dróhowašši;
Duž džimy, šej Šbóžnika na ruzy wšacž
A škoto a wyruch a maru jom' dacž! —

K. A. Fiedler.

Sachodnosč cžaka.

Kaj khwatašch, o cžako,
Dom k wěcžnosč ži ty!
Nam s Boha bu jašo
Ty wonowjeny.

Šswět, hory, lud, kraje
Šso pominu šaš;
Wšcho šacžywa, šnaje
Našch sachodny cžak.

Ščto wuhuda, praji,
Ščto pschichod nam da?
Hacž šboža dny taji,
Kšchiz, njehodu ma?

Hacž radošč hraja
Nam ja bližichi cžak?
Hacž mary nam štaja,
Kow pschitrywa naš? —

Šso šmėruj, o dušcha!
Budž bjes starosče:
Bóh wě, ščto cži šluscha
A špomóžne je!

K. A. Fiedler.

Ja a mój dom čžemy temu Knjesej šlužicž.

Tak dha je šo nowe lěto šapocžalo a stare k romu donjeklo. Šdže dny a hodžiny šašdženeho lěta woštachu? Šdže šu našche šlowa a škutki, hdže wšch šjewjenja šnutškomneho a šwonškomneho žiwjenja? Šdž na to špominamy, dyrbimy wušnacž: Wšhitko je sachodne, wšcho jako šón, wšcho kničžomne. Tola ně, w kóždym nastupanju tak njeje. Šnowolěne ščenje (Lut. 2, 21) nam mjeno „Šesuš“ mjenuje, kotrež šo ženje nješhabla, ženje nješandže, kotrež woštanje, hdyž tež njebo a šemja šahinjetej; pschetož Šesuš Šhryštuš wčera a dženska a tónšamy do wěcžnosče. A ščtóż je šebi tole mjeno do wutroby šapikał, ščtóż twjerdže do njeho wěri, tón budže žiwny, hacž wón runje wumrije. Duž wobšankimy twjerdy šwjast s thmle wěcžnym mjenom a čžimny to s tym šlubom: „Ja a mój dom čžemy temu Knjesej šlužicž.“

Šohladajmy w tyhle rynchlach najprjedy na teho Knjesa, kotremuž čžemy šlužicž, a potom na tu šlužbu, kotruž čžemy jemu wopošawacž.

Šadny džek khutny m a starosčiwym dušcham tak wjele roš-

pominacz njedawa, kaž přeni džer noweho lěta. Nam je, jako by wobras zyleho lěta se swojim swětłom a scženom do schpihela tuteho přenjeho dnja sastupował. Pšches wotkhad stareho lěta na njewobstajnosć wscheho časneho žiwje dopomnjeni, hebi praschenja stajamy: Kaž pónđe so mi w tónz tuteho lěta? Budu hišče pšchi žiwjenju, směju hišče swojich lubych, kotřiž su w tu chwilu mojemu žiwjenju radosć? Wotkudžu abo wobohacžu so, níz jeno na pjenjach, ale tež na kuble lubosće a měra? Wostanu stromy, abo sthorju na čžele abo po duschi? Směju so se starosćemi bēdžicž abo pšchenđu bjes nich do pšchichodneho noweho lěta? Tak a hinať so wutroba prascha na nowolětnym ranju. A runje sa tole khotne ranje so nam najkrótšce sczenje podawa. Tola pšchi wschej swojej krótkosći wopšchija wono žro a jadro zyleho ewangelija: to mjeno, kotrež je wschēm hrěschnikam sbōžna a wjekeła powjesć; to drohe Sesufowe mjeno, na kotrež wótzwojo časachu, kotrež Boži jandžel jako wulke wjekele hrěschnemu swētej pšchipowjedasche. Krótke je sczenje, ale wulke je Sesufowe mjeno w nim. W tym mjenje bydli džē wschitka poknosć bōjstwa čželnje, krafnosć jenicžkeho narodženeho wot Wōtza; w tymle mjenje wotpoczujje zyle čžlowjestwo, k podobnosći na Boha s nomonardžene; w tymle mjenje su wopšchijate kralowste sastojnīstwa, do kotrychž Wōtza šmilna lubosć Ssyna krafnosće jadrasći, pšches kotrež Ssyn w swojej kwi wēčžne wujednanje sałoži a potom jako šrednik a šudnik wschitku mōž w njebježach a na semi do swojeju rukow wsa. Rōžda bōjsta dofonjanošć a kōžda čžlowsta čžistosć so nam s tuteho mjena napschecžiwoblyšći. Teho dla dyrbja so tež wschitke kolena w njebježach a na semi w tutym mjenje pollakowacz a wschitke jashki pōjnacz, so Sesuf Chrystuf tōn Knjes je k čžesći Boha teho Wōtza. S nowolětnym postrowjenjom tuteho mjena čže nam po tajkim Bōh prajicž: Tehole Knjesa hebi wuswolče, jemu w nowym lēče šlužče, sa nim jako jeho prawi wučžobnik žhodžče! A kajki trošcht posćicža tole postrowjenje Bože naschej njemērnej a se starosćemi wobčeženej wutrobje! Bōh je nam drohe Sesufowe mjeno jako postrow swojeje lubosće dať, čžeho dyrbjeli dha so bojecž? Wuswolimy hebi Sesufa we wēre sa swojeho Knjesa a Sbožnika, dha šmēmny tež starosći wutrobom s brōnju škowa napschecžiwostupicž: „kotryž je nam swojeho Ssyna dať, kaha by wōn tež njechal s nim wschitko nam hnadnje dacž!“ Pšchetož jeho sa Knjesa wuswolicž, to rēka, jemu blisťo pšchincž, wot jeho mozy nješeny, wot jeho lubosće šchitowany byčž. A tōnle Sesuf, twōj Knjes, je kral wschitkich kralow, knjes wschitkich knjesow. Njebjo je jeho trōn a semja jeho nohow podnožk. Do jeho rukow je wscha mōž w njebježach a na semi data. A pšchi wschēm tym wōn njeje wot tebe džēleny; nē, wōn je čži se šrednikom, bratrom a pšchecželom. Mjeno „Sesuf“ rēka: Bōh pomha; pšchetož w Chrystufu je so hrěschnemu čžlowjestwu pomoz Boža dostala. Teho dla nowolětne postrowjenje Bože pšches Sesufowe mjeno takle k nam rēči: Njestrachuj so, Bōh pomha; tōn, kž je twōj hrēch, twōju šhudobu, hubjenosć a šrudobu nješl, je nētko k prawizy Božej powyšcheny a je tam twōj šrednik, kotryž čže pola Boha sastupuje. Duž precž se starosćiwymi myšlemi; wuswol hebi Sesufa sa swojeho Knjesa a Sbožnika, so by so prawa Boža pomoz w tymle nowym lēče nad tobu žiwa wopokasowala.

Wohladajmy nētko hišče na tu šlužbu, w kotrejž mamy temu Knjesej šlužicž.

Kaž dyrbimy tule šlužbu wusnamjenicž a se šlowami wuprajicž? Duscha, kž ty wērišch, ty wēšch, so twōja šlužba, Sbožnikowej wopokasana, jeno w šlowach njewobsteji. Šchtož mje lubuje, praji nasch Knjes, tōn budže moje šlowo džeržecž. To pať je lubosće polna wōšebitosć, so je wona šlowo a škutk a so podacže zyleho žiwjenja, pōšwjećenje zyleho byčža pšches

školubosć šamu jako prawy wopor, Knjesej pšchijnješeny, pōšnawa. Duž je to wōšebitosć twojeje šlužazeje školubosće, so so wona do schule wēry staja a w tej wschēdnje horje pohladuje k temu, kotryž nať přjedy je lubowal, a kōždy čas a kōžde štamjo jeho šwjateje lubosće, k naschemu wumoženju šjewjeneje, pšchipodobnicž so próžuje. To je to wyšoke njedozprijomne byče Chrystufoweje lubosće bylo, a tam wjedže se šlabej krocželu nasche scžehowarštwow lubosći, jeli je tošamo prawje do schule wēry sastupilo a tamne krašne šlubjenje dostalo: Wēť do Knjesa Sesom Chrysta, dha budžesch ty a twōj dom šbōžny.

Glej, ja a mōj dom čžemy čži,
O Knježe, wschōn čas žiwjenšti
Tu s čžēkom, s duschu šlužicž.
Ty dyrbišch w domje s Knjesom byčž;
Daj, so ma to wschēm k šbožu tycž,
Kž mēr twōj čžedža wužicž.

To budž nascha wotmołwa na nowolětny postrow nascheho Boha, kotryž je nam drohe Sesufowe mjeno pšchijnješl. Josua, wjednik Israela do Kanaana, šloži swoje wjednistwo s tym šlubjenjom: Sa a mōj dom čžemy temu Knjesej šlužicž. Tōn Knjes šam dyrbjesche potom s wjednikom swojeho luda byčž. A my, kotřiž mamy w Chrystufu praweho wjednika do wēčžneho Kanaana, sastupmy na špocžatku noweho lěta do šlužby tuteho Knjesa s tym šwjatocžnym šlubjenjom: Sa a mōj dom čžemy temu Knjesej šlužicž! Dom je šwōjba, kotraž ma, pšches wēru wuswjećena, hēta Boža na semi byčž. Wōn je wužšchi žiwjenšti šwjast, kotrehož štawy maju w jenej wēre a lubosći k wēčžnemu domej pokojnje pučžowacz. Kšchescžijanski dom dyrbi na tōn rōžkny kamjen natwarjeny byčž, kotryž su čžēšlojo šacžišli, kotryž pať bu wot Boha sa rōžkny kamjen wuswoleny. Wōn dyrbi wēru do Chrystufa sa šwōj škalny šaklad mēčž a wobarnowacz. Sa a mōj dom, — o štejny sa tym, so byčmy temu jenemu Knjesej šlužili! Sa a mōj dom, — nan a macž, šyn a džowka, knjes a wotrocžk, o šwjecžče so k šhromadneje Knjesowej šlužby w tymle lēče! Šleječe, tōn sa nowolětny postrow nam wot Boha daty je nasch wulki pomoznik a čže mjes nami s domom byčž. Duž dyrbi dom, nan a macž, džēcžo a wotrocžk jeho we wēre swojeho Knjesa mjenowacz. Kž šy ty swoje žiwjenje sa mje woprowal — tak njech so wēra modli — swoje žiwjenje čži šašo dam, tebe do swojeje wutrobny pšchijimam, tak so moja dowēra a nadžija jeno na tebi jako na šakladže wēry a žiwjenja wotpoczujje. Sa čžu čži swojeho žiwjenja mōž k woporej pšchijnješć, tak so pšchezo jeno sa tym honju, twōj prawy wučžobnik byčž. W šbožu a radosći budž to jeno moje šbožo, so šy mi ty Božu pomoz pšchiwobrocžik; w horju a šrudobje čžu na tule škatu Božeje pomozy postupicž a njecham šchepjetacz a so strachowacz; w džēle a próžy špomnju na twoje krawne bēdženje a njesabudu, kať droho šy mje wukupil.

Sa a mōj dom čžemy temu Knjesej šlužicž — pōjče šem, sastupče do šbratrowanja sa tōnle nowolětny šlub. O so bychu wschē wutrobny džēšba tuto šlubjenje ščinišle a wschē domy wobsankle, hebi tele lētnie napišmo dacž! Pšchistuče wschitžy šem; my čžemy šlubicž: šhromadnje wēricž, šhromadnje so modlicž a lubowacz, šhromadnje šhwalicž teho miłosćiweho Knjesa, kotryž je nam se swojeje bōjškej pomozu blisťo w kōždy čas. Wotom mōžemy teho wēšći byčž, so budža mrōčžele jeho hnadny tež w tutym lēče swoje žohnowanje na hōna nascheho žiwjenja wulimacz!

Bjeť wscho ſ Božeje ruki!

Wšch lóſ, kiž cži ſ tym lětom panje? —
 Ršchiz? ſbože? ſchtrafa? žohnowanje?
 Měr? wójna? tycze? njeplódnosć? —
 Šchtó loſczi ſchlewjeť, huſcze tľany?
 Šdže kiwa ſtutkam wuſpěch rjany,
 Šcže ſ dohycjom měr, wjeſelocć? —

Wóh w nowym lěcze ſwěta twarj
 Tež dale ſdžerži kaž w cžaſt stary,
 Nam wscho da, tež najmjeńſchi dar.
 Duž pój a bjeť tych darow wjele,
 Tež njeſachodne, kiž cži ſcžele
 Twój lěkar, paſtýr, ſaſtarať!

K. A. Fiedleť.

Miſionar a maczerńa rěcž.

Prjedy hač ſebi miſionar ſwěri, ewangelij pohanam předo-
 macž, wón jich rěcž nawuknje. Te cžaſny ſu, džal budž Bohu, na
 wěcžne nimo, hdyž ſebi miſionarojo myſlachu, ſo móža Bože ſłowo
 pohanam pſches toľmaczerńa pſchpowjedacž. Wojeťſny wyſchi, pſche-
 kupžy, pučžowarjo, ſaſtojnizy a podobni ludžo drje mjeſ poha-
 nami bydla, jich rěcž njenawuknu a ſ nimi pſchezo pſches toľma-
 czerńow rěcža. Ale miſionar dyrbi ludowu rěcž poľnje wobľnježicž;
 hewať wón ani mjena „miſionar“ njeſaľluži. Czežto wſchať je,
 zuſu rěcž nawuknjecž, woſebje tajku, do kotrejež hiſcže biblija
 pſcheložena njeje a kotraž je Europiſkim hiſcže žyle njeſnata. To
 dyrbiſch potom poſľuchacž, kať ludžo rěcža, potom maſch ſpytačž,
 po nimi rěcžecž, a nětko ſhoniſch, ſo maja woni wſchelake ſynti, kiž
 ty ani wurjež njemóžeſch. Spytaſch je wurjež, dha je cži, kaž by
 ſebi dyrbjal najprjódžy jaſnť ſlamacž. A ſy ſkóncžnje tať daloko,
 ſo je ſo cži poradžilo, potom cži wſchelake ſłowa pobrachuja.
 Huſto maſch dolho pytačž, prjedy hač to prawe namaľaſch.

Miſionar Šotkiſ jako přeni ſ Waľamba-negarjam pſchińdže.
 Wón bě ſebi bórny tójšchto ſłowow wotpoſľuchať a bě jara ſbo-
 žowny, hdy by ſažo jene jich ſłowow ſnal. Šene ſłowo namaľacž,
 ſo jemu pať nihdy poradžicž njechaſche. To bě ſłowo ſa „Šbóžnik“
 abo „Wumóžnik“. Hižom dwě lěcže běſche ſa tutym ſłowom ſlě-
 džil, ale podarmo. Duž raſ wječžor pſchi wohnju wontach ſedžeſche
 a tam ſľyſcheſche, kať mľody pohan powjedacche, ſo bu jeho knjeſ
 pſched krótkim wot ſľyľneho lawa nadpadnjeny a ſo je wón jeho
 ſ lawoweje ſhlamy wumohl. Miſionar ſ napjathmaj wuſchomaj
 ſedžbowacche, hač tutón pohan nětko to prawe ſłowo ſa „wumóžnik“
 pſchinjeſe; dolho podarmo ſedžbowacche. Škóncžnje pať tutón
 pohan, hdyž bě podawť wupowjedal, po ſwojej rěcži rjeľny: „A
 tať buch ja wumóžnik ſwojeho knjeſa.“ Nětko bě prawe ſłowo
 won, nětko miſionar prawe ſłowo ſa „Šbóžnika“, ſa kotrymž běſche
 tať dolho pytať, ſnajecche. Na měſcže wón wokoľo ſebje ſedžazym
 pohanam roſeſtajeſche, kať je Šhryſtuſ ſa naſ do ſmjercže ſchol a
 naſ wot najhórcneho lawa, wot cžerta a hele, wumohl. A hdyž
 wón to powjedacche, dha ſo we woczomaj pſchipoſľuchaznych poha-
 now ſabľyſkota. „Šaj“, woni wyſtachu, „nětko roſymimy, ſchto
 cžzeſch nam prajicž. Šeſuſ je wumrjeť, ſo by naſ wot ſmjercže
 a cžerta wumohl.“ Budžicche miſionar tuto ſłowo prjedy
 wjedžať, dha budžichu tamni pohanjo tež hižom prjedy do Šhryſtuſa
 wěriľi. „Ša ſym“, tať wón wo tym piſa, „wjazy lět w Afrizy
 byľ. Pſches jene žyle dolhe lěto tam ani ſkórcžicžki ſľěba woptal
 njeſym, měžazy dolho ſym ſo wot ſameho ſyďta a afrikaniſkich
 bunow (faſolow) žiwil. Huſto njemějacž ničžo ſ jědži, hač mrowje
 žaby, ſkopcžki a podobne wěžy. Na ſymizu ſym 30 krócž ſhory

ležať; pohanſzy rubježnizy ſu mje huſto nadpadowali; tróžy je
 mje law nadpadnyť a ſchtyri krócž ſtraſchny rhinozeros; tola to
 wscho cžyť hiſcže rad junu pſchecžerpicž, hdy bych ſa to hiſcže
 junu to pſches měru wulke wjeſele docžakať, ſo mohť hiſcže jedyn
 afrikaniſki lud w jeho rěcži teho domjeſcž mohť, ſo je Šeſuſ naſ
 wumohl.“

Maczerńa rěcž wſchať ſu a wostanu ſa Bože ſłowo jenicžke
 durje do cžłowſkeje wutrobny. Teho dla najwjeťſchi džěl miſion-
 ſkeho džěla w tym wobſteji, ludowu rěcž nawuknjecž a potom
 pohanſke džěczi wucžicž, ſo bychu ſame ſwoju maczerńu rěcž
 prawje nawukke. Potom ſu ſa Bože ſłowo durje do wutrobny
 wotewriene.

Podobne ſhonjenje cžinja ſerbiſzy duchowni w Šerbach.
 Tať dolho hač ſo džěczi w ſerbiſkej rěcži roſwucžuja, ju ſeſna-
 waju a ſo jim Bože ſłowo ſerbiſki předuje, ſu žyřkwe poľne a
 po Božim wotkaſanju je wulki hľód. Šdyž pať woſada bóle a
 bóle maczerńu rěcž wotpoľožuje, dha je žyřkej lěto wot lěta přoſd-
 niſcha. Š maczerńej rěcžu tež luboſcž ſ žyřkwi haſcha. To ſo
 nam džiwno ſda, přecž pať ſo to njehodži. Miſionarojo to derje
 wjedža; teho dla waža ſebi woni tať jara maczerńu rěcž pohanow,
 ſo bychu jim podarmo njeprědowali.

Pohanjo budža w twojim ſwětle khodžicž.

Šeſ. 60, 3.

Proſeta Šeſaiaſ widži wulke ſwětko, kiž ſo ſ njebieſ dele
 na Židowſki kraj a wot tam dele na žyľu ſemju lěha. Šchtož je
 ſo w Božej nožy nad Bethlehemom ſtaťo, to widži wón pſches
 Božu hnadu 8 lětſtokow do přědka. Kraľne ſwětko to je, kiž je
 nam w naſchim Šbóžniku pſchicžlo. Adventſki cžaſ nam wono
 kóžde lěto ſ nowa ſľhadža. A hody ſo na naſ ſ poľnymi ſlotymi
 pruhami wulawa. Džěczi wyſľaju a wone ſačuwaju, ſo maju tu
 wjazy hač ſeňſte dary. A dorocženyj je hodowne ſbože ſawdawť
 na to ſbože, kotrež maju we ſwojim žyľym žiwjenju w Šhryſtuſu.
 Šdyž ſo ſhudy poľnje ſwojemu Bohu dowěri, ſo tón jeho a jeho
 dom ſaſtara; hdyž ſhory bjeſ bojoſcže ſhorocž roſcž a ſo roſ-
 ſyľnicž widži a je ſebi teho wěſty, ſo Wóh ničžo ſchłódně na njeho
 njedopuscžicž; hdyž mrějazy ſwoju hłowu ſ měrom ſ poſľednjemu
 ſpanju poľožil, jako by to ničžo druhe njebyťo, hač hdyž je hewať
 wječžor lehnecž ſchol — a hdyž pola tnych wſchěch žaneho ſtyſka a
 žaneje bojoſcže njeje: hľaj, dha je to tola wobſbožaze ſwětko, kiž
 taťle hřeje a wotſchewja. „A tuto ſwětko je nam w Božej nožy
 jeſľhadžalo.“

Wny khodžimy w tutym ſwětle. Njech tež wótre wětry
 czežkich cžaſow do naſ ſtorľaju; njech tež ſwětko ſeňſkeho ſboža
 wokoľo naſ haſcha; njech nam tež jědoječzi njeſchecželjo do pučžow
 ſtupaju: wokoľo ſchecžijana Šbóžnikowe ſwětko njechaľnje.
 Šchecžijan wě, ſo jeho tón ſnjeſ wodži, a ſ woczomaj nadžije
 hľada wón pſchezo nuts do ſbóžnje wobſwětklenych rumow njebie-
 ſkeje domiſny.

Ale pohanjo ſu hiſcže wuſamľnjeni wot tuteho ſwětko.
 Tola miſionarojo, kóždy ſ nich ſam na ſebi noſcheť Šhryſtuſo-
 weho ſwětko, ſu ſ nim na pučžu. A kaž ſo ludžo do cžaha ſe-
 ſtupaju a kóždy wojmje ſmóľnizu abo druhu ſwěžu do ruki a
 nětko cžahnu woni won do cžmoweje nožy a ſ nimi dže ſwětko
 ſobu a nad žyľym cžahom a nad žyľej wokolinu ſběha ſo rjana
 ſwětko kať raňſche ſera: tať noſcha miſionarojo je ſwjathym
 ewangelijom Šhryſtuſkome ſwětko won mjeſ pohanow. Šich džěko
 je czežke a pſchecžimnych mozow ſo jim wſchudžom wjele do pučža
 lěha; my pať njechamy pſcheſtačž, wo to ſo přožowacž a ſo
 modlicž, ſo bychu ſtowo wſchitžy pohanjo w Šhryſtuſkownym ſwětle
 khodžili.